

Когато дохождало редъ на Звѣздица да гони, тя си затваряла очитѣ и, макаръ Лалка да не била скрита на тайно мѣсто, ами прѣдъ самитѣ очи на кученцето, Звѣздица я търсѣла ту тукъ, ту тамъ — инѣкъ играта нѣмало да бжде хубава. Звѣздица я търсѣла, като рила по земята, търсѣла я изъ храститѣ, душила въ въздуха, оглеждала по дърветата и лаела, като че ли питала:

— Кждѣ ли се е скрила? Лалке, кждѣ си?

Лалка виждала това и тѣй силно се смѣяла, че Звѣздица трѣбвало не само да си затваря очитѣ, ами и да се прави на глуха, за да не я намѣри скоро.

Така се продължавало дотогава, докогато момиченцето не казвало: „Хайде, Звѣздице, търси!

Тогава Звѣздица се спущала като стрѣла, скачала върху нея и скимтѣла тѣй радостно, като че ли не били се виждали отъ половина година.

Когато ягодитѣ узрѣли, Лалка и Звѣздица ходѣли заедно да бератѣ. Като набрала цѣли шепи ягоди, Лалка сѣдала на трѣвата и започвала да яде, а Звѣздица седѣла срѣщу нея и я гледала. Понѣкога Лалка ѝ пѣхвала въ устата най-узрѣлата и едра ягода.

Звѣздица никога не изплювала ягодата, а винаги я гълтала и се правѣла като че ѝ се харесватѣ. Нека да си кажемъ, че Звѣздица яла ягоди само за това, за да не оскърби Лалка; млѣкото и кокълчетата били за нея повече вкусни.

(Слѣдва въ IX кн.)

Съкратенъ прѣводъ.